

Жебрак

Іван Тургенєв

Я проходив по вулиці ... мене зупинив жебрак, старий дід.

Запалені, сльозливі очі, посиніли губи, шорстке лахміття, нечисті рани ... О, як потворно обгризла бідність цю нещасну істоту!

Він простягав мені червону, опухлу, брудну руку ... Він стогнав, він мугикав про допомогу.

Я став нишпорити у себе в усіх кишенях ... Ні гаманця, ні годинника, ні навіть хустки ... Я нічого не взяв із собою.

А жебрак чекав ... і простягнута його рука слабо коливалася і здригалася.

Розгублений, збентежений, я міцно потиснув цю брудну, трепетну руку ...

— Не шукай, брат; немає у мене нічого, брат.

Жебрак підняв на мене свої запалені очі; його сині губи усміхнулися — і він в свою чергу стиснув мої похололі пальці.

— Що ж, брат, — прошамотів він, — і на тому спасибі. Це теж милостиня, брат.

Я зрозумів, що і я отримав милостиню від мого брата.

Лютий, 1878 р.